

RADA EUROPY
EUROPEJSKI TRYBUNAŁ PRAW CZŁOWIEKA

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

CZWARTA SEKCJA

SPRAWA KRAWCZAK przeciwko POLSCE

(Skarga nr 40387/06)

WYROK

STRASBURG

8 kwietnia 2008

WYROK OSTATECZNY

08/07/2008

Wyrok ten podlega korekcie wydawniczej.

W sprawie Krawczak przeciwko Polsce,

Europejski Trybunał Praw Człowieka (Czwarta Sekcja) zasiadając jako Izba składająca się z:
Nicolas Bratza - *Przewodniczący*

Lech Garlicki

Stanislav Pavlovski

Ljiljana Mijović

David Thór Björgvinsson

Ján Šikuta

Päivi Hirvelä - *sędziowie*

i Lawrence Early - *Kancierz Sekcji,*

Obradując na posiedzeniu niejawnym w dniu 18 marca 2008 roku

Wydaje następujący wyrok, który został przyjęty w tym dniu:

POSTĘPOWANIE

1. Sprawa wywodzi się ze skargi (nr 40387/06) wniesionej w dniu 22 września 2006 roku przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka na podstawie art. 34 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności („Konwencja”), przez obywatela polskiego Pana Janusza Krawczaka („skarżący”).
2. Skarżący był reprezentowany przez Panią M. Sykalską-Przybysz, obrońcę praktykującego w Tczewie. Rząd polski („Rząd”) był reprezentowany przez swojego pełnomocnika Pana J. Wołosiewicza z Ministerstwa Spraw Zagranicznych.
3. Skarżący zarzucił, na podstawie art. 6 Konwencji, nadmierną długość postępowania w jego sprawie oraz, na podstawie art. 13 Konwencji, że środek przewidziany przez ustawę z 2004 roku był nieskuteczny, ponieważ nie pozwolił ubiegać się o odszkodowanie w związku z opóźnieniem, które wystąpiło przed wejściem w życie ustawy z 2004 roku. Skarżący zarzucił również naruszenie art. 6 w związku z art. 13 Konwencji poprzez pozbawienie go prawa do zbadania środka przez bezstronny sąd. Wskazując na powyższe, skarżący utrzymywał, że sędzia, który nakazał przedłużenie jego tymczasowego aresztowania, rozpoznawał również skargę dotyczącą nadmiernej długości postępowania.
4. Dnia 12 marca 2007 roku, Trybunał zdecydował powiadomić Rząd o wniesieniu skargi. Stosując art. 29 ust. 3 Konwencji, Trybunał podjął decyzję o łącznym zbadaniu dopuszczalności i meritum skargi.
5. Rząd złożył deklarację jednostronną i zwrócił się do Trybunału o skreślenie skargi na podstawie art. 37 Konwencji.

FAKTY

I. OKOLICZNOŚCI SPRAWY

6. Skarżący urodził się w 1950 roku i mieszka w Poznaniu.

A. Postępowanie karne prowadzone przeciwko skarżącemu

7. W dniu 17 czerwca 1999 roku Sąd Rejonowy w Gdańsku zastosował wobec skarżącego środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres trzech miesięcy w związku z trzema zarzutami dokonania rozboju z użyciem broni.

- Sąd zważył, że środek ten był niezbędny dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania, mając na względzie wagę czynu oraz prawdopodobieństwo wymierzenia kary pozbawienia wolności.
8. Pierwszy termin rozprawy miał miejsce 28 grudnia 2001 roku. Od tego czasu wyznaczono prawie 180 terminów rozprawy oraz przesłuchano blisko 400 świadków. Wiele rozpraw było odroczonych.
 9. W dniu 21 września 2005 roku sąd zdecydował, że z powodu przedłużającej się choroby sędziego sprawozdawcy, należy wyznaczyć nowy skład orzekający. To oznaczało, że postępowanie musiało być prowadzone od początku.
 10. Dnia 24 listopada 2005 roku, Sąd Okręgowy w Gdańsku zwrócił akt oskarżenia i nakazał, aby sprawy przeciwko piętnastu innym współoskarżonym były prowadzone w odrębnym postępowaniu.
 11. Postępowanie jest nadal w toku.

B. Postępowanie na podstawie przepisów ustawy z 2004 roku

12. Dnia 30 stycznia 2006 roku skarżący wniósł skargę na nadmierną długość postępowania karnego na podstawie rozdziału 5 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 roku o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki („Ustawa z 2004 r.”) i zażądał odszkodowania w wysokości 10 000 złotych.
13. Dnia 23 marca 2006 roku, Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił skargę wniesioną przez skarżącego na podstawie tego, iż od dnia wejścia w życie ustawy z 2004 roku nie stwierdzono opóźnień w toku postępowania, a postępowanie przeprowadzono z należytą starannością i w rozsądnym terminie. Sąd zauważył, że ustawa z 2004 roku weszła w życie 17 września 2004 roku i nie może być stosowana w odniesieniu do postępowań toczących się przed tą datą.

II. WŁAŚCIWE PRAWO KRAJOWE I PRAKTYKA

14. Właściwe prawo krajowe i praktyka, odnoszące się do środków prawnych na nadmierną długość postępowań sądowych, w szczególności stosowne przepisy ustawy z 2004 roku, zostały przytoczone w decyzjach Trybunału w sprawach *Charzyński przeciwko Polsce*, skarga nr 15212/03, §§ 12-23, ECHR 2005-V, *Ratajczyk przeciwko Polsce*, skarga nr 11215, ECHR 2005-VIII i w wyroku w sprawie *Krasuski przeciwko Polsce*, skarga nr 61444/00, §§ 34-46, ECHR 2005-V.

PRAWO

- I. WNIOSEK RZĄDU O SKREŚLENIE SKARGI NA PODSTAWIE ARTYKUŁU 37 KONWENCJI
15. Dnia 31 sierpnia 2007 roku Rząd przedłożył deklarację jednostronną, podobną do tej w sprawie *Tahsin Acar przeciwko Turcji* (zarzut wstępny) [GC], skarga nr 26307/95, ECHR 2003-VI) i poinformował Trybunał, że jest gotowy uznać, że doszło do naruszenia prawa skarżącego wynikającego z art. 6 ust. 1 Konwencji na skutek zbyt długiego postępowania, które go dotyczyło. W odniesieniu do zadośćuczynienia za szkodę niemajątkową, Rząd zaproponował przyznanie skarżącemu kwoty 10 000 złotych (równowartość 2 700 Euro). Rząd zwrócił się do Trybunału o skreślenie skargi, na podstawie art. 37 Konwencji.

16. Skarżący nie zgodził się z propozycją przedstawioną przez Rząd. Stwierdził, że zaproponowana suma nie stanowi wystarczającego zadośćuczynienia za poniesione szkody i poprosił Trybunał o dalsze rozpoznawanie sprawy.
17. Jak uznał Trybunał w sprawie *Tahsin Acar* (przywołana powyżej, §§ 74-77), należy rozróżnić, z jednej strony, deklaracje składane w kontekście poufnego postępowania ugodowego i, z drugiej strony, deklaracje jednostronne – takie jak niniejsza deklaracja – składane przez Rząd podczas publicznego i kontradiktoryjnego postępowania przed Trybunałem. Zgodnie z art. 38 ust. 2 Konwencji i Regulą 62 ust. 2 Regulaminu Trybunału, Trybunał będzie prowadził postępowanie na podstawie jednostronnych deklaracji Rządu i spostrzeżeń stron, przedstawionych poza zakresem negocjacji ugodowych i pominie oświadczenia stron złożone w kontekście analizowania możliwości ugodowego załatwienia sprawy oraz przyczyny, dla których strony nie mogły dojść do porozumienia co do warunków ugody.
18. Trybunał uznaje, że w określonych okolicznościach byłoby możliwe skreślenie skargi zgodnie z art. 37 ust. 1 (c) Konwencji, na podstawie jednostronnej deklaracji Rządu, nawet jeśli skarżący domaga się, by postępowanie było prowadzone w dalszym ciągu. Od szczególnych okoliczności będzie jednak zależało, czy jednostronna deklaracja stanowi wystarczającą podstawę do uznania, iż poszanowanie praw człowieka, tak jak zostało to określone w Konwencji, nie wymaga, by Trybunał nadal rozpoznawał sprawę (patrz sprawa *Tahsin Acar*, cytowana powyżej, §75; sprawa *Mielnic przeciwko Mołdawii*, skarga nr 6923/03, § 22, 14 listopada 2006 roku).
19. Trybunał zauważa, że w kilku sprawach scharakteryzował naturę i zakres zobowiązań pozwanego Państwa na podstawie art. 6 i 13 Konwencji, co do gwarancji prawa do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie (patrz m.in. sprawa *Kuśmierek przeciwko Polsce*, skarga nr 10675/02, wyrok z dnia 21 września 2004 roku; sprawa *Zynger przeciwko Polsce*, nr 66096/01, wyrok z dnia 13 lipca 2004 roku) oraz wymogu istnienia skutecznego środka prawnego, pozwalającego na uzyskanie odpowiedniego zadośćuczynienia za szkodę, powstałą na skutek naruszenia tego prawa (patrz sprawa *Kudła przeciwko Polsce* [GC], skarga 30210/96, ECHR 2000-XI; sprawa *Krasuski przeciwko Polsce*, skarga nr 61444/00, ECHR 2005-... (fragmenty); sprawa *Charzyński przeciwko Polsce*, nr 15212/03, ECHR 2005-...; sprawa *Majewski przeciwko Polsce*, nr 52690/99, 11 października 2005 roku; i sprawa *Cocchiarella przeciwko Włochom* [GC], skarga nr 64886/01, ECHR 2006-...). Tam gdzie Trybunał stwierdził naruszenie tych artykułów, przyznał słuszną rekompensatę, której wysokość zależała od szczególnych okoliczności sprawy.
20. Co do tego, czy skreślenie niniejszej skargi na podstawie jednostronnej deklaracji złożonej przez Rząd byłoby właściwe, Trybunał zauważa pierwszej kolejności, że odpowiednie polskie środki prawne przeciwko nadmiernej długości postępowania, wprowadzone w 2004, okazały się być nieskuteczne w okolicznościach niniejszej sprawy, ponieważ Sąd Apelacyjny odmówił zastosowania przepisów ustawy z 2004 roku do okresu przed jej wejściem w życie (patrz paragraf 12 powyżej).
21. Co więcej, Trybunał stwierdza, iż pomimo tego, że Rząd w swojej deklaracji jednostronnej przyznał, że postępowanie krajowe było nadmiernie długotrwałe, skarżącemu, nie zaproponował skarżącemu odpowiedniej rekompensaty. Trybunał uważa, że kwota zaproponowana w deklaracji, odnosząca się do szkody niemajątkowej poniesionej przez skarżącego w rezultacie zarzucanego naruszenia Konwencji, nie pozostaje w rozsądnej relacji do kwot przyznawanych przez Trybunał za szkodę niemajątkową w podobnych sprawach.
22. Nie można wykluczyć, że w sytuacji gdy sąd krajowy, na podstawie ustawy z 2004 roku, przyzna skarżącemu odszkodowanie w wysokości 10.000 złotych, które zostanie

niezwłocznie wypłacone, Trybunał może uznać tę kwotę za zgodną z przyznawanymi przez niego w tego rodzaju przypadkach, mając na uwadze zasady jakie wypracowano, dla określenia statusu ofiary i ustalenia wysokości zadośćuczynienia, w przypadkach, gdy stwierdził naruszenie prawa do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie (patrz sprawa *Cocchiarella*, cytowana powyżej, §§ 85-107; sprawa *Scordino przeciwko Włochom* [GC], skarga 36813/97, §§ 193-215, 29 marca 2006 roku i *Dubjakova przeciwko Słowacji*, skarga nr 67299/01, 10 października 2004 roku). Jakkolwiek, rozważania te nie mogą być zastosowane do deklaracji jednostronnej dotyczącej sytuacji, gdy środek krajowy zawiódł lub nie był dostępny dla skarżącego, który musiał zainicjować postępowanie na podstawie postanowień Konwencji, celem uzyskania rekompensaty (patrz sprawa *Wawrzynowicz*, cytowana powyżej, § 40).

23. Na podstawie faktów i ze względu na przyczyny wymienione powyżej, Trybunał uznaje, że Rząd nie dostarczył wystarczających podstaw do uznania, że poszanowanie praw człowieka, tak jak zostało to zdefiniowane w Konwencji i Protokołach do niej nie wymaga dalszego badania sprawy (odmiennie patrz sprawa *WAZA Spółka z o.o. przeciwko Polsce (skreślona)*, skarga 11602/02, 26 czerwca 2007 roku).
24. Wobec powyższego, Trybunał odrzuca prośbę Rządu o skreślenie skargi z listy spraw na podstawie art. 37 Konwencji i będzie kontynuować badanie dopuszczalności oraz meritum sprawy.

II. ZARZUT NARUSZENIA ARTYKUŁU 6 UST. 1 KONWENCJI Z UWAGI NA NADMIERNĄ DŁUGOŚĆ POSTĘPOWANIA

25. Skarżący zarzucił, że długość postępowania nie odpowiadała wymogowi „rozsądnego terminu” określonemu w art. 6 ust. 1 Konwencji, który ma następujące brzmienie:

„Przy rozstrzyganiu o jego prawach i obowiązkach o charakterze cywilnym...każdy ma prawo do (...) rozpatrzenia sprawy w rozsądnym terminie przez... sąd...”

26. Rząd nie przedstawił obserwacji co do dopuszczalności i meritum skargi, z uwagi na przyznanie naruszenia art. 6 Konwencji w deklaracji jednostronnej.
27. Okres czasu brany pod uwagę rozpoczął się w dniu 17 czerwca 1999 roku i jeszcze się nie zakończył. Trwa więc ponad osiem lat i siedem miesięcy w jednej instancji sądowej.

A. Dopuszczalność skargi

28. Trybunał zauważa, że ta skarga nie jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 35 ust. 3 Konwencji. Ponadto stwierdza, że nie jest niedopuszczalna z jakichkolwiek innych powodów. Dlatego też, musi być uznana za dopuszczalną.

B. Meritum

29. Trybunał potwierdza, że rozsądna długość postępowania musi być oceniana w świetle okoliczności sprawy oraz w odniesieniu do następujących kryteriów: stopnia skomplikowania sprawy, zachowania skarżącego oraz właściwych władz, a także interesu, jaki miał skarżący w rozstrzygnięciu sporu (patrz między innymi sprawa *Frydlender przeciwko Francji* [GC], skarga nr 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII).
30. Trybunał często stwierdzał naruszenia art. 6 ust. 1 Konwencji w sprawach, w których pojawiły się kwestie podobnych do tych poruszonych w obecnej sprawie (patrz

Frydlender, cytowany wyżej). Ponadto, Trybunał uznaje, że oddalając skargę złożoną przez skarżącego, w której zarzucił on, że postępowanie w jego sprawie przekroczyło rozsądny termin, Sąd Apelacyjny nie zastosował standardów, które były zgodne z zasadami zawartymi w orzecznictwie Trybunału (patrz sprawa *Majewski przeciwko Polsce*, skarga nr 52/690, § 36, 11 października 2005 roku).

31. Po zbadaniu całokształtu materiału, Trybunał stwierdza, że Rząd nie przedstawił żadnego faktu ani argumentu pozwalającego na wyciągnięcie innych wniosków w niniejszej sprawie.

W konsekwencji stwierdzono naruszenie art. 6 ust. 1.

III. ZARZUT NARUSZENIA ARTYKUŁU 13 KONWENCJI

32. Skarżący zarzucił również naruszenie art. 13 Konwencji, polegające na tym, iż nie przysługiwał mu skuteczny, krajowy środek prawny w odniesieniu do przedłużającego się postępowania w jego sprawie. Artykuł 13 stanowi:

„Każdy, kogo prawa i wolności zawarte w niniejszej Konwencji zostały naruszone, ma prawo do skutecznego środka prawnego do właściwego organu państwowego także wówczas, gdy naruszenia dokonały osoby wykonujące swoje funkcje urzędowe.”

33. Rząd przyznał, że w niniejszej sprawie środek prawny przewidziany w ustawie z 2004 roku nie był wystarczający do zaspokojenia żądania skarżącego w zakresie długości postępowania.

A. Dopuszczalność skargi

34. Trybunał zauważa, że niniejszy zarzut jest związany z rozpoznanym powyżej, w rezultacie czego musi być również uznany za dopuszczalny.

B. Meritum

35. Trybunał zauważa, że w kontekście art. 13 i środków prawnych dotyczących nadmiernej długości postępowania uznał, iż środek bądź zespół efektywnych środków, by mogły być one uznane za „skuteczne”, muszą zapobiegać naruszaniu prawa do „procesu w rozsądnym terminie” lub kontynuacji naruszeń lub muszą zapewnić odpowiednie zadośćuczynienie za naruszenie, które już miało miejsce (patrz *mutatis mutandis* sprawa *Kudła przeciwko Polsce*, [GC], skarga 30210/96, § 158 i n., ECHR 2000-XI).
36. Trybunał badał już środek przewidziany ustawą z 2004 roku na potrzeby art. 35 ust. 1 Konwencji i uznał go za skuteczny, w odniesieniu do skargi co do długość postępowania sądowego w Polsce (patrz sprawa *Charzyński*, cytowana powyżej, §§ 36-42; sprawa *Michalak przeciwko Polsce*, skarga nr 24549/03, §§ 37-43).
37. Trybunał zauważa, że władze krajowe są lepiej umiejscowione, niż sądy międzynarodowe, do tego aby oceniać fakty sprawy. Niemniej jednak, podczas oceny i omówienia sprawy, organy te muszą stosować standardy zgodne z zasadami zawartymi w Konwencji, rozwiniętymi w orzecznictwie Trybunału. Trybunał w wielu przypadkach wskazywał, że rozsądna długość postępowania musi być oceniana w świetle szczególnych okoliczności sprawy, postrzeganej jako całość i w związku z tym podejście Trybunału sprowadza się do zbadania ogólnej długości postępowania i

- obejmuje wszystkie jego etapy (patrz sprawa *Majewski przeciwko Polsce*, skarga nr 52690/99, § 34-35, 11 października 2005 roku).
38. W niniejszej sprawie, Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił skargę wniesioną przez skarżącego na tej podstawie, że od daty wejścia w życie ustawy z 2004 roku nie stwierdzono nieuzasadnionych opóźnień w sprawie (patrz paragraf 11 i 12 powyżej). Sąd krajowy zbadał tylko okres po dacie wejścia w życie ustawy z 2004 roku, tj. od dnia 17 września 2004 roku. Trybunał stwierdza, że nałożenie czasowych ograniczeń co do stosowania środka prawnego jest powszechnie stosowane przez sądy krajowe i musi być uznane za sprzeczne ze standardami Konwencji (w związku z tym patrz *Tur przeciwko Polsce*, §§ 62-68, 23 października 2007 roku; sprawa *Majewski*, cytowana powyżej, § 36 oraz sprawa *Bako przeciwko Słowacji*, skarga nr 60227/00, 15 marca 2005 roku).
39. Trybunał pragnie nadto zauważyć, że podczas gdy skuteczność środka jest podważana przez restrykcyjne podejście sądów krajowych odnośnie zakresu jego stosowania *ratione temporis*, środek sam w sobie może zostać uznany za nieskuteczny również tak długo, jak ogranicza okres badany przez sąd krajowy tylko do sądowej fazy postępowania. Trybunał stwierdza, że na podstawie ustawy z 2004 roku, sądy krajowe nie posiadają kompetencji do odrębnego badania długości postępowania przygotowawczego, które w tym konkretnym przypadku trwało ponad dwa lata. Dlatego też, by środek prawny był zgodny z art. 13, sąd krajowy powinien wziąć ten okres pod uwagę podczas oceny długości trwania postępowania oraz podczas ustalania wysokości kwoty zadośćuczynienia, w okolicznościach konkretnej sprawy. Trybunał przypomina, że środek prawny może być uznany za skuteczny, jedynie wówczas, gdy może odnosić się do wszystkich etapów spornego postępowania.
40. Mając na uwadze powyższe rozważania jak również i fakt, że okres prawie siedmiu lat nie był objęty badaniem przez sąd krajowy, Trybunał stwierdza, że środek przewidziany ustawą z 2004 roku, tak, jak została ona zastosowana w niniejszej sprawie, nie może być uznany za skuteczny w rozumieniu art.13 Konwencji.

Dlatego też, doszło do naruszenia tego postanowienia.

IV. ZARZUT NARUSZENIA INNYCH ARTYKUŁÓW KONWENCJI

41. W końcu, skarżący zarzucił na podstawie art. 6 w związku z art. 13 Konwencji, że był pozbawiony prawa, do tego, by jego żądanie zostało zbadane przez bezstronny sąd, ponieważ niektórzy sędziowie Sądu Apelacyjnego, którzy badali skargę dotyczącą długości trwania postępowania, wcześniej wydali decyzję co do pozostania skarżącego w areszcie, na czas postępowania karnego.
42. Trybunał badał już skargę, gdzie sędzia, który przewodniczył w procesie w postępowaniu karnym, miał wiele razy do czynienia z jego wnioskiem o zwolnienie i nie stwierdził naruszenia art. 6 Konwencji (patrz sprawa *Jasiński przeciwko Polsce*, skarga nr 30865/96, §§ 48-58, z dnia 20 grudnia 2005).
43. Argumentując *a maiori ad minus* i po zbadaniu niniejszej skargi, nie zależnie od innych możliwych podstaw niedopuszczalności, Trybunał stwierdza, że obawy skarżącego co do bezstronności sędziów badających skargę co do długości trwania postępowania, nie mogą być uznane za obiektywnie uzasadnione.
44. Z tego wynika, że niniejsza część skargi jest oczywiście bezzasadna i musi zostać odrzucona zgodnie z art. 35 ust. 3 i 4 Konwencji.

V. ZASTOSOWANIE ARTYKULU 41 KONWENCJI

45. Art. 41 Konwencji stanowi:

„Jeżeli Trybunał stwierdzi, że nastąpiło naruszenie Konwencji lub jej Protokołów, oraz jeżeli prawo wewnętrzne zainteresowanej Wysokiej Układającej się Strony pozwala tylko na częściowe usunięcie konsekwencji tego naruszenia, Trybunał orzeka, gdy zachodzi taka potrzeba, o przyznaniu słusznego zadośćuczynienia pokrzywdzonej stronie.”

A. SZKODA

46. Skarżący żądał 20 000 Euro tytułem szkody niemajątkowej. Suma ta obejmuje koszty i wydatki w wysokości 1 989 złotych i 25 Euro (patrz paragraf 48 poniżej).

47. Rząd zakwestionował to żądanie.

48. Trybunał stwierdza, że skarżący musiał ponieść szkodę niemajątkową. W związku z tym, na zasadach słuszności, przyznaje skarżącemu 7 000 Euro.

B. KOSZTY I WYDATKI

49. Skarżący żądał również 1 989 złotych i 25 Euro tytułem kosztów oraz wydatków, które poniósł przed sądami krajowymi oraz Trybunałem.

50. Rząd zakwestionował to żądanie.

51. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału, skarżący jest uprawniony do otrzymania zwrotu kosztów oraz wydatków w takim zakresie w jakim wykazał, że były one poniesione rzeczywiście i konieczne i były rozsądne co do wysokości. W niniejszej sprawie, Trybunał mając wzgląd na posiadane informacje i powyższe kryteria, uznaje za zasadne przyznać kwotę 500 Euro tytułem kosztów.

C. ODSETKI ZA ZWŁOKĘ

52. Trybunał uważa za właściwe, aby odsetki za zwłokę były oparte na marginalnej stopie procentowej Europejskiego Banku Centralnego plus trzy punkty procentowe.

Z TYCH POWODÓW, TRYBUNAŁ JEDNOGŁOŚNIE

1. *Odrzuca* prośbę Rządu o skreślenie skargi z listy;
2. *Oświadcza*, że skarga dotycząca zbyt długo trwającego postępowania oraz skarga dotycząca braku skuteczności krajowego środka prawnego co do nadmiernej długości postępowania są dopuszczalne, a pozostałą część skargi jest niedopuszczalna;
3. *Uznaje*, że doszło do naruszenia art. 6 ust. 1 Konwencji;
4. *Uznaje*, że doszło do naruszenia art. 13 Konwencji;

5. *Uznaje,*

(a) że pozwane Państwo ma wypłacić skarżącemu, w czasie trzech miesięcy od dnia, kiedy wyrok stanie się ostateczny, zgodnie z art. 44 ust. 2 Konwencji, następujące sumy, przeliczone na walutę polską po kursie obowiązującym w dniu wymaganej płatności:

(i) 7 000 Euro (słownie: siedem tysięcy Euro) w odniesieniu do zadośćuczynienia za szkodę niemajątkową

(ii) 500 Euro (słownie: pięćset Euro) tytułem zwrotu kosztów i wydatków;

(iii) równowartość podatku, który może zostać nałożony na powyższe sumy;

(b) że po upływie wyżej wspomnianych trzech miesięcy do momentu zapłaty będą płatne od tej sumy odsetki według marginalnej stopy procentowej Europejskiego Banku Centralnego, obowiązującej w okresie zwłoki, plus trzy punkty procentowe.

6. *Oddala* pozostałą część żądania skarżącego dotyczącą słusznego zadośćuczynienia.

Sporządzono w języku angielskim i obwieszczono pisemnie dnia 8 kwietnia 2008 roku, zgodnie z art. 77 ust. 2 i 3 Regulaminu Trybunału.

Lawrence Early

Kancierz

Nicolas Bratza

Przewodniczący